

„A mindkét kezében forgatott pengék egyszerre verték vissza az oázisból előreküldött, sisakot és vértet viselő férfiak fegyvereit, s amikor a háritás után már csapott is, az egyik habos vért öklendezve bukott le ménjéről. Aztán a meghalt helyére másik érkezett; harci üvöltések sokasága szállt szét a feketeséget átszítáló fénypontokkal az éjszakában.

A látszólag többen lévő katonák, akik rátörtek a szabadságukért elindult kicsiny csapatra, először kört alkottak, de nem tudták tartani az alakzatot. A harci tevék gazdái kilökdösték a lovasokat a vonalból, és amint már szétszakadt a gyűrű, előbújhattak az íjások, és sorba véve a sisakosokat céloztak és eleresztették a nyílveszőket. A majdnem sötétből érkező halálos sziszegések mindegyike pontos volt; suhogás után csak egy felnyögés hallatszott, majd az áldozatok lebuktak patásaikról. A megrémült állatok zavartan ugrattak még távolabb a forgatagtól, s aki mégis élve esett le lováról, esélye volt arra, hogy a megvadult négy lábúak megtapossák.

Jakazus bal karján már széles sebből vérezve érkezett meg egy társa mellé, akit szintén két páncélos próbált meg legyőzni. A forgó hátságok közé rontott saját ménjével, és az egyik harcost lábbal megrúgta. Amaz aztán egyik csizmájával kiszabadulva a kengyelből a ló másik oldalára zuhant, és kiesett kezéből saját kardja. A lendülete felsőtestét a patás hasa és mozgó lábai közé vitte; a következő pillanatban az ide-oda ugrató páros beleveszett a sötétbe. A másik harcos látva, hogy most ő került két kék ruhás közé, megforgatta hátságát. Nem ijedt meg, hiszen Kalidah mellett megtapasztalta, hogy mit jelent az igazi harc, így arra bízta társát, hogy ágaskodjon a hátsó lábaira. A ló felnyerített, majd amint a mozdulat elérte a tervezettet, a mellső lábon lévő, vasalt paták szétszúrták az álarcbá bújt ember fejét.

– Így jársz te is áruló! – kiáltotta megmaradt ellenfelére és pengéjével a másik fejére indított csapást.

– Ozish nem engedi, hogy tovább gyalázzatok ezt a földet! – válaszolt a másik és védte a halálosnak indított ütést.

Mindenki ölt. Kardok csattogtak, vesszők surrogtak, dobogva zizegtek az ide-oda mozgatott fáklyák, és a néma sivatag most hangos volt. Az emberi kiáltások egybefolytak a halálhörgésekkel; nyögések és tompa puffanások sora adta az éj dallamait. A fémek csengtek és surrantak, sodró hanggal dübörgött a föld mindenütt.

A felkavart homok belefurakodott a harcosok szájába és orrába, s a kék ruhásoknak sem adott már védelmet az orruk és arcuk előtt lévő fátyolként mozgó álarc. Fogaik között saját vérük és nyáluk egyvelegében sercegett a homok; testük úszott az izzadságban és vagy a saját vagy az ellenség vérében. Fegyvereik fel-felfénylettek az égen őket szemlélő hold világító fényében, de idővel mind a fémek, mind a homok vörösleni kezdett már a vértől.

A harcosok és a végtelenbe elvágató hátságok lábai gyakran megsüllyedve bírtak csak megállni a helyszínen; több ember ott veszett el, ahol megbotlott, mert bokáig merült a homokban.

A földön egymás mellett és szétszórva feküdtek már a holttestek, s aki sebesülten zuhant le a homokra, azt vagy a toporgó állatok taposták halálra, vagy egy fentről érkező kardcsapás vette el életét.

A kék ruhások egy idő után többen maradtak, és most ők kezdték el gyűrűbe vonni a megmaradt páncélos harcosokat. Azok pedig érezték, hogy bár többen jöttek elnyomni a lázadást, a csata nem alakult jól. Mindannyian jól képzettek voltak; Kalidah katonái megannyi hadjáratban edződtek, de Lombollah emberei sokat vártak arra, hogy a szabadságukért küzdhessenek. Ez pedig elnyomta fájdalmukat, fáradtságukat, a sokadik csapás után is erőt adott, ha látták társuk halálát.

– Adjátok meg magatokat! – kiáltott Lombollah, amikor a megmaradt harcosok már csak tucatnyian lehettek.

– Miért tennénk? – kérdezett vissza egy nagyobb testű férfi, és maga ugratott a kék ruhások vezéréhez.

– Mert így megkíméljük életeteket – felelt amaz, és mire a mondata végére ért, már háritania kellett egy jókora, vaskos kard ütését.

A fémek szikrákat hánytak minden találkozáskor. A nagy kard magában is erőt jelentett, de a gazdája minden csapásnál képes volt még újabb lendülettel megtoldani a vágás súlyát.

Lombollah érezte, hogy ugyan védi a rá mért csapásokat, de már mindegyik elzsibbasztja karját, és így egyre nehezebb felemelni fegyverét. Összeszorította fogait, majd sarkát lova vékonyába vágta és megugrasztotta az állatot. Az kissé megemelkedett, de ez segítette urát, hogy kihasználva a ló

lendületét, bevigyen egy szúrást. A kardhegy két lemezrés között meglelte az utat; úgy hatolt át bőrön, húson és a másik férfi belső szervein, hogy aztán véresen jelent meg annak hátán. A nagydarab sisakos saját kardja kiesett kezéből, majd megállva megfogta a beléhatolt élt. Szeme üvegessé vált, aztán az erőtlenné váló ember rázuhant társa nyakára.

- Nincs tovább - lihegte Lombollah, majd fordult, hogy a még mindig küzdők elé léptessen.

A megmaradt katonák, akik arra indultak ma el, hogy letiporják Kalidah nevében a lázadókat és elérjék, hogy azok ne jussanak el a helyőrségül is szolgáló Zombawáig, egy kivételével mind odavesztek. A földön fekvők között akadt jócskán olyan is, aki a másik oldalról érkezett. A felszabadítás céljából megindult csapat fele vérbe fagyva feküdt a homokon. Némelyik még nyöszörgött, de olyan is akadt, aki haldokolva sírt. Egyikük félig levágott karjából még tompán, de lüktetett a vér, s amikor az alábbhagyott, a férfi csak elhallgatott és eldőlt. A megsérült lovak is maguk alá temettek embereket. A szerencsésebbek egy-egy kéztöréssel megúszták, de akinek bordáira vagy csípőjére zuhant egy nagy súlyú ló, tudhatta: élete már véget ért. Ez utóbbiak felnéztek az égre, elmormoltak egy imát Istenükhöz, Ozishhoz, felidéztek családjuk arcát, és könnyörögve kérték társaikat, hogy segítsék őket a túlvilágra.

Az egyetlen megmaradt sisakot és páncélinget viselő katona kardokkal körülvéve ejtette ki a kezéből kettétört lándzsáját. Még forgolódott, még próbált hörögve üvölni, de nem volt tovább. Több sebből vérzett ő is, de ezek nem voltak halálosak. Ruhája ugyan mocskos volt a vértől, de ez nem a sajátja volt.

- Mondd el, hányan maradtak az oázisokban! - lépett hozzá a vezér, és hagyta, hogy emberei lerántsák a másikat hátasáról.

- Kevesen vagytok - nyögte a földről, és köpött egyet, amikor felállították.

- Ha mondasz egy számot, meghagyom életed - felelt Lombollah halkán, és mélyen a katona szemébe nézett.

Társai lerántották a harcosról a sisakját. Az alatta lévő vékony vászontekercs véresen fedte be a férfi fejét; a bal oldalon hiányzó füle mosolyt csalt a vezér arcára. Aztán elkomorodott; tudta, hogy korábbi gondolata, miszerint akár maga Kalidah is lehetett volna, akit elfogott, elröppent. A nagy ellenség nem fog egy éjszakai kicsapáshoz elindulni várából...

Emberei közben megkezdték társaik tetemeinek összehordását. Bár mindenki tudta, hogy nem rakhatnak tüzet, mert egyrészt azt messziről meglátja az ellenség, másrészt, ha a szél elkapja a paraszt, a táj még nagyobb pokollá válhat (még akkor is, ha itt nem volt semmi, ami éghető), mint amilyen amúgy, valamit tenniük kellett.

„- Ozish segít, hogy a homok temesse el fivéreinket” - suttogták a háttérben.

A kérdezett katona megnyalta véres száját, amikor még egy ütést kapott arcára ököllel. Köhögött egyet, de nem felelt.

- Végül is nem számít - szölt aztán a vezér. - Ha az elővédünk végez a helyőrséggel, az utánuk jövő harmincezer katona Ikhlaadig gyorsan elér.

- Harmincezer? - mosolygott fájdalmasan a fogoly, és köpött egyet. - Harmincan is alig vagytok.

- Nem kell egy olyan nagy harcosnak magyaráznom, mint te, hogy ha valóban ennyien lennénk, ide sem indulunk el, ugye? Gondold csak végig! A sivatag nagy, s nekünk ez az otthonunk. Minden dűne alatt, minden oázisban, minden határ menti faluban van ember, aki gyűlöl titeket és uratokat...

A vezér elhallgatott, hogy éreztesse: amit mond, az valós fölény. A mellvértes katona büszkeségét legyőzte agya, és bensője tudatta vele, hogy akiket eddig féregként kezeltek, felnőttek és elszaporodtak. Akárhogy is jártak túl Kalidah kémeinek agyán, bújtak el mind a szemek elől, ha nekiindultak a sivatagnak, valós veszélyt jelenthetnek. Nagyobbat, mint bárki gondolná s veszélyesebbet, mint egy sima rabszolgafelkelés...

- Ha megesküszöl, hogy elengeded társaim az oázisból, beszélek - szölt aztán rémült arccal a közrefogott.

Lombollah belül elmosolyodott, de kívül arca nem rezdült. Szemei sem árulták el, hogy a hazugsága elérte célját. Már tudta a választ: Zombawában már száz ember sincs. Ha ez a harcos társai életéért

beszél, akkor biztos, hogy itt most ők többen vannak, mint akik maradtak a helyőrségben. Így elérve azt, hogy elengedjék, az oázisig futna, hogy onnan Ikhlaadig meneküljenek...

- Nem kell beszélned. Én magam anélkül is meghagyom életed.

- De akkor... - meredt rá a harcos, és szeme kitágulva várta, hogy mi történik most.

- Kötözzétek egy töviskaróhoz az egyik dűne tövében, azt nem lesz képes kirángatni - szólt végül. - A száját tömjétek be, nem kell, hogy az ordítása messzire halljon.

A harcos ekkor már megpróbálta kitépni magát az őt közrefogók karjaiból, de mindhiába. Jól tudta, hogy a sivatag törvénye most az életéről szól. „A sivatag nem kér, hanem elvesz.” Ha hosszabb ideig mozdulatlanul lesz itt, akkor, ha az éjszaka hidege nem zsibbasztja el izmait, vagy egy homokkígyó vagy egy skorpió végez vele...

Két ütést kapott a halántékára, amitől elvesztette eszméletét, aztán kezeit összekötötték és lemeztelenítve felsőtestét úgy tették, ahogy Lombollah kérte.”